

Jag är Herrens tjänarinna. Må det ske med mig som du har sagt. (Luk 1:38)

Predikan och föredrag vid Mariavallfärd till Oskarström den 25 maj 2019

Hans eminens kardinal Anders Arborelius OCD, biskop av Stockholm

(Predikan och föredrag är nedskrivna efter bandinspelning)

Predikan

Kära bröder och systrar. Evangeliet säger ofta saker som vi tycker är svåra. Det är bättre att vara fattig än rik. Det är bättre att vara lydiga än att själv bestämma. Det är bättre att ge än att få. Gång på gång måste vi pröva oss själva, när vi hör evangeliet. I dag är det Jungfru Maria själv som i sin lovsång säger, att de mäktiga skall störtas från sina troner och de små och ödmjuka skall träda fram. Gång på gång måste vi testa oss själva. Vilka värden satsar vi på i vårt liv? Vill vi verkligen hellre tjäna i Jesu efterföljd än att själva bestämma och härska? Dag efter dag är det viktigt för oss att vi ber om Guds hjälp att se, hur vi skall leva evangeliet på den plats där Gud har placerat oss. Det är just i det vardagliga livet som det visar sig, om vi verkligen efterföljer Jesus eller om vi mer tänker på vad som är bra och praktiskt för oss.

Därför behöver vi Jungfru Marias föredöme och förbön för att hitta rätt i vårt liv. Därför har man i sextio år vallfärdat till Oskarström för att be om hennes hjälp. Det gäller både för oss själva som enskilda och för våra församlingar och vårt stift, så att vi verkligen lever efter denna måttstock. Vi är då angelägna om att hjälpa de svaga, gamla, sjuka och fattiga och vill inte bara sitta och ha det trevligt vid kaffeborden och prata om våra små dagliga angelägenheter.

Vi måste alla pröva oss. Är det evangeliet eller är det vår egen lilla miljö vi vill främja? Som kristna är vi alltid kallade till omvändelse. Vi är alla kallade att tänka efter om det verkligen är Jesus vi efterföljer. Är det i Jungfru Marias efterföljd vi lever eller tänker vi bara på oss själva, att det skall vara trevligt och skönt för oss. När vi i dag firar Marie besök hos Elisabet är det en ikon av vad det innebär att efterfölja Jesus, att se vem i vår närhet som kanske behöver vår hjälp. Elisabet, en äldre släkting, behövde hjälp av Maria, när hon på sin ålderdom skulle föda sitt barn.

Vi har nog alla någon som just behöver oss i sin nöd, i sitt behov och i sin ensamhet. I Sverige har ensamheten blivit en folksjukdom. I tidningen läser vi ofta att man hittat någon som har legat död ett par veckor, ett par månader eller längre i sin lägenhet. Det var inte någon enda som brydde sig om dem. Så har det gått. Många som kommer till vårt land tycker att det är konstigt att de gamla är bortglömda. De sitter ofta på en anstalt där ingen kommer och besöker dem.

Det finns oändligt mycket vi kan göra som kristna för att visa den tjänande, självutgivande kärlek som finns i Guds Hjärta. Den är uppenbarad för oss i hela Jesu liv och Maria praktiserar den genom dagens högtid för att vi skall bli påmindas om det. Det kanske inte är någon tillfällighet att vi just i Sverige firar denna högtid i Oskarström, eftersom vi ofta glömmer bort att besöka gamla, sjuka, fångar och flyktingar. Vi behöver detta exempel för att få en större kärlek till dem som ingen tänker på och som ingen bryr sig om.

Därför ber vi att Jungfru Maria gör oss till en mer kärleksfull, tjänande och besökande Kyrka. Det är väldigt få människor som kommer till kyrkorna i våra länder. Kommer inte de till kyrkan, får kyrkan gå till dem. Ser vi verkligen det som vår uppgift att besöka de människor som vi känner och som kanske inte kommer till kyrkan längre eller som är för gamla eller för sjuka eller som inte har hittat vägen? Dagens högtid är verkligen aktuell.

Jag kom att tänka på det i går, när jag kom en timme försent med tåget. Tågen är ofta försenade och tyvärr finns det ofta en anledning. Det var människor på spåret och polisen hade stoppat all trafik. Det var antagligen någon som ville ta sitt liv. Både i tunnelbanan och på järnvägen finns det människor som gör slut på sina liv. Det betyder att de har saknat något i sitt liv. De saknar ofta just det som Jungfru Maria står för och symboliserar: den medkännande, tjänande och självgivande kärleken, som gör att man orkar leva vidare även om man har ett tungt och svårt liv. Det är allas vår uppgift att försöka gestalta Jungfru Marias medkännande och självgivande kärlek i vår omgivning, så att människor i en svår situation kan veta, att det finns någon både i himlen och på jorden som bryr sig om dem.

Det är tragiskt när man ibland möter människor som säger, att de inte har någon som bryr sig om dem. Vi präster får ibland begrava människor där det knappast är någon med. Det kanske kommer någon från begravningsbyrå eller från socialen, men det var ingen annan som brydde sig om dem, ingen annan som hade tid, ingen annan som vill vara med. Jag tror att denna högtid vi firar, Marias besök hos Elisabet, har en profetisk uppgift för oss i Sverige, så att vi mer och mer försöker efterfölja Maria som besöker de behövande, ensamma, gamla och bortglömda. Ingen människa skall behöva ge sig ut på ett järnvägsspår för att ta sitt liv eller bara försvinna in i tomheten.

Då måste vi också ha detta öppna hjärta och dessa öppna ögon, så att vi ser den människa som Jesus sänder i vår väg, den människa som kanske bara genom oss kan möta Jesus. Ibland händer det också att människor som har det väl ställt rent materiellt lever i en andlig öken och tomhet och inte ser någon mening i sitt liv. Det är viktigt att hjälpa de unga som växer upp att bli medkännande och tjänande människor. Jag brukar ofta tänka på det i tunnelbanan. Jag börjar nu bli så gammal att vissa reser sig för mig. Ofta gäller det unga flickor som inte ser ut att vara födda i Sverige.

Många av er som har kommit från andra länder kan lära oss i Sverige att bli mer uppmärksamma på gamla, sjuka och bortglömda människor. Därför vill jag speciellt tacka alla er som har kommit hit som katoliker från hela världen för att bygga upp vår Kyrka i Sverige. Ni har med er många traditioner som vi behöver här. Ni har också med er mycket av kärlek till Jungfru Maria och till att i hennes efterföljd visa hur vi kan tjäna, hjälpa och bistå varandra. Vi känner en oerhörd tacksamhet för alla dem som tillsammans med oss som är födda i Sverige vill försöka göra Jesu evangelium tydligt, synligt, hörbart och märkbart.

Evangeliet är inte bara en bok som vi lyssnar till på några minuter under söndagens gudstjänst, utan evangeliet är rättesnöret för hela livet, för varje ögonblick, för allt det vi är med om. Det är viktigt att evangeliet blir levande för oss. Det blir det genom de heliga, genom Jungfru Maria, genom helgonen och de vanliga kristna, som tar sin tro på allvar. Vi borde alla försöka översätta evangeliet till vardagens olika händelser och möten, så att vi där kan sprida Jesu kärlek och Marias omtänksamma godhet omkring oss.

Vi tackar i dag Jesus Kristus för att han genom sin Moder vill hjälpa, undervisa och stödja oss, så att vi kan bli en mer tjänande, kärleksfull och efterföljande gemenskap, så att vi inte bara nöjer oss med att en dag under året komma till Oskarström för att vörda Maria, utan att vi varje dag tänker efter hur Maria skulle ha hanterat en viss situation. Hur kan Jesus hjälpa oss att möta människor i nöd, så att vi verkligen blir efterföljare som i vårt vardagliga liv försöker göra evangeliet tydligt och synligt.

Vi ber vi för varandra att vi tillsammans skall göra det. Vi är ofta mycket individualistiska i vår kultur, men Kyrkan är en gemenskap, där vi stöder, uppmuntrar och hjälper varandra. Därför är det ibland bra att vi också puffar på varandra att bli lite mer kärleksfulla i vardagen. Tillsammans kan vi göra något för de behövande, gamla och sjuka, så att vår Kyrka mer kan stråla ut Marias omtänksamma, moderliga kärlek till människor. Då kan man säga som man sade i Kyrkans första tid om oss kristna: se så mycket de älskar varandra. Tänk om vi kunde ge detta vittnesbörd i Sverige av idag, där det finns så mycket ensamhet, meningslöshet och hopplöshet och sprida Marias goda, moderliga omsorg omkring oss.

Vi ber i dag speciellt för er, kära barn, som skall ta emot den första kommunionen, att ni får Marias hjälp, så att ni också tänker på de gamla och de sjuka, att ni hjälper dem av era kompisar som blir mobbade och ställer upp och försvarar dem. Det finns många sätt som vi kan göra för att göra evangeliet tydligt. Vi ber för er och vi ber också för dagens konfirmand som strax skall ta emot den Helige Andes gåvor. Vi behöver alla dessa gåvor, för vi har alla dolda talenter. Vi har ett stort förråd av godhet inom oss som behöver sättas i verket, för genom Guds nåd får vi alltid ta emot Jesu kärlek som en inre kraft. Den skall då hjälpa oss att förverkliga, realisera och konkretisera evangeliet under det vardagliga livets alla möten och utmaningar.

Vi ber. Heliga Guds Moder hjälp oss att som du besöka de gamla, de sjuka att göra vad vi kan för att sprida Jesu kärlek omkring oss genom Jesus Kristus, vår Herre. Amen.

Föredrag

Vi sjöng just ”så vandrar vi i Kristi spår” (Cecilia 318:6). Det gör vi tillsammans med Jungfru Maria. Vi får gå i de fotspår som Jesus har lagt framför oss. Det är viktigt att vi ser på vårt liv i det ljuset. Det är inte bara jag som vandrar i Kristi spår, utan det är jag som följer efter Jesus tillsammans med Maria. Hon har gått trons väg liksom vi, och hon kan hjälpa oss att förbli förenade med Jesus under hela vår dag. Det är viktigt att vi verkligen tar till oss hennes inre hållning, hennes grundhållning som uttrycks när hon säger: ”Jag är Herrens tjänarinna. Må det ske med mig som du har sagt”. Det kan också uttryckas: ”jag vill göra det du vill att jag skall göra. Jag vill göra som du”. Tyngdpunkten förflyttas från jag till Du. Maria hjälper oss att mer lägga tyngdpunkten i ett Du, Guds Du. För oss är den stora glädjen att vi får tjäna dig, Herre. Vi finner oss själva på ett djupare plan när vi är förenade med Jesus.

Det låter ganska enkelt och okomplicerat, men det tar väldig tid att vänja sig av med att ständigt styras av vårt jag. Jag vill ha det si och jag tycker så. Jag vill ha det på mitt sätt. Denna följd av arvsynden sitter ganska djupt i oss. Vi blir väldigt lätt störda om något går oss emot, när någon säger något som vi inte tycker om eller vi inte får sitta på den plats som vi hade tänkt oss. De små irritationsmomenten visar oss hur självcentrerade vi är istället för att vara glada att någon annan fick den fina plats som jag hade tänkt mig att få. När vi åker hem i

bussen kan vi undra om vi måste sitta vid en viss jobbig person. Nej, men det är en glädje att jag får göra det istället för någon annan som kanske hade fått det väldigt jobbigt.

Så tänker vi inte, utan vi har svårt att förstå att vi måste backa ett steg och istället se vad Jesus vill, vad Jesus har förberett för oss, hur han vill att vi skall leva. Jag får min djupaste värdighet som Herrens tjänare eller Herrens tjänarinna. Det är inte jag som måste bestämma, styra och ställa, utan min djupaste glädje är att jag får tjäna Gud, att jag får vara med i en gudstjänst. När vi hör ordet gudstjänst bör vi tänka på att här lär vi oss att tjäna Gud. Det är honom vi sätter i centrum, tillber och lovsjunger. Sedan spelar det inte så stor roll om jag tycker att det är trevligt, vackert eller stämningsfullt, utan det viktiga är att jag får tjäna Gud och tillbe Gud, att jag får göra mig mindre, så att han blir större. Det är inte alltid så lätt för oss. Ibland bedömer vi en gudstjänst som vi bedömer en konsert eller en måltid. Vi tänker efter om psalmen var vacker, om det prästen sade var fint eller tråkigt. Vi använder ibland samma bedömning av en gudstjänst som vi bedömer en resa, en konsert eller en föreställning. Vi tänker mer på vad vi får ut av gudstjänsten, vad den ger oss och vad den säger oss. Här är ofta barnen och ungdomarna ärligare än vi. De säger att det är tråkigt i mässan. Men vem har sagt att det skall vara roligt? Det är ingen underhållning. Vi skall vänja oss av med att hela tiden tänka efter hur något känns, vad det ger oss, vad vi får ut av det. Vi är där för att tjäna Gud. Vi är där för att ge vår tid, vår kraft, vårt hjärta till honom. Ibland känns det ingenting alls. Det svåra i vår kultur är, att vi hela tiden skall känna efter hur det känns. Hur känns det, frågar vi. Då måste vi hela tiden känna efter. Känns det ingenting, då är det ingenting heller.

När Maria säger: ”Jag är Herrens tjänarinna”, är det en uppmaning till omvändelse för oss. Vi tänker egentligen att Gud är bra att ha för mig. Han är till för mig. Han skall ge mig en massa saker. Han skall se till att livet blir bra och att jag får det som jag vill. Vi kanske inte säger det så, men tanken finns hela tiden i bakhuvudet. Jag måste ha bönesvar. Jag måste få det jag vill ha. Det är mycket lätt att vi vill göra Gud till vår tjänare. Den tanken kan finnas, eftersom vi är så präglade av jagets diktatur. Det beror på arvsynen.

Den stora skillnaden mellan oss och Maria är, att hon är befriad från arvsynen. Därför kan hon av hela sitt hjärta säga: ”Jag är Herrens tjänarinna”. För oss är det lite svårare. Det måste vi komma ihåg. Därför måste vi också ha tålmod med oss själva. Jungfru Maria har en förunderlig förmåga att hjälpa oss att mer och mer bli befriade från det inre tvånget att känna efter, att få ut någonting, att utnyttja, att se på allting utifrån oss själva. Det underbara med Jesu frälsning är, att han vill befria oss från slaveriet under arvsynen, själviskheten och självcentreringen, så att vi mer och mer kan stå till Guds förfogande. Vi kan då tjäna honom dag och natt och allt det vi gör kan bli vårt sätt att förhålla oss till honom.

Hur ser vi på vårt arbete? Tänker vi mer på att det skall vara bra lön, goda arbetsmöjligheter, trevliga kolleger, god luft, mycket fritid och långa lunchraster? Tänker vi mer på det som är till fördel för oss, eller tänker vi på att här får vi göra något för Guds rike? Arbetet är i första hand min uppgift att förhålla oss till Gud och hjälpa honom att etablera sitt rike. Vilket arbete det än är, är det mitt sätt att delta i Guds finslipande av skapelsen. Jag är en viktig del av Guds rike och av Guds verk. Jag får göra något för honom till hans ära.

Det viktiga är att se på livet mer ur Guds perspektiv än ur mitt eget perspektiv. Faktiskt är detta det enda som kan göra oss lyckliga. Vi skall inte hela tiden försöka få ut någonting av allting. Det blir aldrig riktigt som vi hade tänkt oss. Livet blir aldrig precis som vi har drömt,

tänkt och planerat. Det blir mycket bättre, även om det blir annorlunda. Det måste vi alltid komma ihåg. Det är svårt, eftersom vi till skillnad från Jungfru Maria hela tiden tenderar att bedöma det som sker, om det är bra för oss, vad vi tycker om och hur det känns för oss. Vi måste också ha tålamod med oss själva, för vi är präglade av självskhetens mönster. Vi får tro att vi verkligen kan inrikta oss på att vandra i Kristi spår, som vi sjöng. Vi kan tänka på det när vi åker hem. Även om vi sitter i bussen, vandrar vi i Jesu spår.

Det liv jag lever är ett liv där jag får tjäna, älska och tillbe Jesus i varje omständighet. Allt det jag gör, får jag göra till hans ära. Varje människa jag möter är en människa där jag kan möta Jesus fördold, där jag kan förmedla Jesu kärlek. Ingenting i mitt liv är helt profant. Mitt arbete är till för att förhärliga Gud. Min familj är en skola i Kristi kärlek och omvårdnad. Min kropp, min själ, ja, allt är Guds gåva. Allt det jag är har Gud gett mig. Då kan allt det jag gör bli min gengåva till Gud. Det är viktigt hur vi börjar vår dag. Är det bara tandborstning och kaffe eller finns det också bön? Det sätt vi börjar dagen på kommer att bestämma dagen. Börjar vi med att ge vår dag till Gud, att offra oss själva till honom, då förvandlas vår dag. Men är vi bara lite trötta och missnöjda, när vi tittar oss själva i spegeln, då fortsätter vi att vara missnöjda under resten av dagen. Därför är det så viktigt att vi har intentionen att under den nya dagen vill vi tjäna dig, Herre. Denna dag är hans gåva till oss.

Låt oss under denna dag göra allt till din ära eller som Maria säger: ”Må det ske med mig som du har sagt”. På latin översätter man hela meningen med ett enda ord, *fiat*, inte som jag vill utan som du vill. Gör med mig vad du vill och inte vad jag vill bestämma, styra och ställa. Vi låter Gud leda oss steg för steg. Vi tar emot allt ur hans hand och tillsammans med Maria. Vi finner vår glädje i att tjäna, tillbe och älska Gud.

Då får vi också ett helt annat förhållningssätt till varandra. Hur ser vi egentligen på varandra? Ser vi på varandra som Guds barn, som mästerverk skapade till Guds ära? Eller ser vi på varandra som sympatiska eller osympatiska, snälla eller dumma och besvärliga? Tänker vi mer på varje människas djupaste värdighet, skapad till Guds avbild, kallad till heligt liv, till helighet. Mycket beror på hur vi ser på varandra. Vi kristna borde se på varandra med stor glädje och hänförelse över att vi är bröder och systrar i Kristus. Där behöver vi hjälpa varandra mer. Inte minst i en situation där vi kristna och vi katoliker är så få är det mycket viktigt att vi uppmuntrar och stöder varandra i vår kallelse, att vi ser på varandra som Guds avbild, som Guds älskade barn och hjälper varandra att finna vår glädje i att vi är Guds tjänare och tjänarinnor.

Men vi är lite blyga för varandra. Vi har svårt att få en djuprelation med varandra som kristna. Jag frågar ibland vad man talar med varandra om vid kyrkkaffet, om man talar om kallelsen till helighet, om evangeliets värde eller om man talar om väder och vind eller om kaffebullarna var goda. Ibland måste vi ta ett steg djupare in i relationen. Jag talade just med någon som hade varit på pilgrimsfärd till Medjugorje. Hon sade att just där kunde de tala djupare om saker än hemma. Men varför skall vi behöva vänta tills vi kommer till Medjugorje?

Vi kan börja i Oskarström att medvetet försöka stärka varandra i tron, hoppet och kärleken. Det är mycket viktigt att göra det för oss katoliker, inte minst när det gäller våra barn och ungdomar. Talar man i familjen mer om vilken bil man skall skaffa än om kallelsen till helighet? Talar man mer om evangeliet än om vad som står i ”Hänt i veckan”? Mycket beror

på vilken atmosfär vi lever i tillsammans under vardagen, i familjen och i församlingen. Vi kan prägla vår miljö mer än vi tror. Vi talar mycket om miljövård. Vi borde också tala om en andlig miljövård, så att vi skapar en atmosfär där det är naturligt för oss att tillsammans glädja oss över Jesu kärlek och nåd, där vi tillsammans försöker se, hur Jungfru Maria kan hjälpa oss att komma Jesus närmare.

Den engelske jesuiten Gerard Manley Hopkins (1844-1889), en stor poet, har skrivit en av de vackraste bönerna till Maria. Han säger: *be thou my atmosphere* (var du min atmosfär). Maria är den som präglar miljön, atmosfären. Då blir det något annat. Det finns vissa människor som bara genom att vara närvarande får oss att höja oss upp. Vi kan då inte säga något dumt, använda dåliga ord eller skvallra. Vi kan inte förtala, eftersom en sådan människa sprider en god atmosfär omkring sig. I Kyrkan är det Jungfru Maria som präglar atmosfären eller borde göra det. Vi anstränger oss då att dela med oss av det som är sant och äkta. Vi styrker och uppmuntrar varandra, så att vi tillsammans med Maria skapar en god, kärleksfull, omtänksam atmosfär och miljö.

Tänk om vi kunde ta det förhållningssättet lite mer på allvar. Vi kan börja i bussen att försöka sprida den goda atmosfären, säga något vackert och fint till dem som sitter där, tacka varandra. Vi kan säga: Tack för att du var med på vallfärden. Tack för att du kom och ville vara med. Ibland är det så lite som kan förändra atmosfären. Det är bättre att tacka någon som en dag kom till kyrkan en söndag än att påpeka att det var längesedan vi såg henne eller honom. Då är det större chans att man kommer tillbaka än om man får höra något annat.

Vi kan med Marias hjälp skapa en kärleksfull, vänlig och god atmosfär. Då är det bra att tänka på att hon finns med i själva miljön. När vi kommer in i en kyrka ser vi ofta efter om det finns en bild av Maria. Då betyder det något. Kommer vi in i ett hem och ser en bild av Maria, då förändras någonting. Vi kan bidra till att skapa en marial atmosfär omkring oss, när vi tillsammans med henne vill gå i Kristi spår, när vi tillsammans vill tjäna Herren, när vi tillsammans som Guds folk vill göra världen bättre också i de små detaljerna.

Vi kanske inte kan ändra på vare sig Putin eller Trump. Vi kan inte göra så mycket på det planet, men vi kan göra väldigt mycket för att förändra den atmosfär där vi lever, i hemmet, i församlingen, på jobbet eller när vi står och väntar på en buss som inte kommer eller på ett försenat tåg. Vi behöver förstå att Gud verkligen vill använda oss för sitt rike. Om vi står i hans tjänst, kan han också göra något stort i det lilla. Mycket kan ske när vi tillsammans som kristna vill leva som Jesu vänner.

Vid en sådan här vallfärd tänker vi också på alla dem i våra församlingar som inte var med. När man kommer hem kan man säga till någon: jag bad för dig i Oskarström. Du var med mig i bönen. Till någon icke troende vän kan man säga: jag har varit i Oskarström och jag tänkte också på dig. Det är viktigt att vi får den djupa glädjen att dela med oss av vår tro, styrka varandra, men också stråla ut något av Kristi kärlek till dem som ännu inte har mött honom.

Vi behöver verkligen Jungfru Marias moderliga hjälp för att få den djupa glädjen i vår tro. Att kunna bevara den glädjen är ofta avgörande för om någon stannar kvar i Kyrkan. Man måste se på tron mer som glädje än som börda. Vi har alla ett stort ansvar att förmedla denna glädje till dem som växer upp i våra församlingar. Vi behöver hjälpa våra barn och ungdomar att förstå, att det är livets stora och heliga glädje att få tillhöra Jesus Kristus. Då måste det också

präglade oss själva, att vi verkligen har tagit emot den glädje det är att stå i Jesu tjänst. Det fyller hela vårt behov av glädje och kärlek att vi får vara Herrens tjänare och tjänarinnor. Vi vill medvetet göra det som är Guds vilja i våra liv. På det sättet kan vi förmedla den trons glädje som är en nådegåva, men som vi ibland måste kämpa oss till.

Det viktiga är att sätta Gud i centrum mer än oss själva, för att återkomma till grundtanken att hela vårt liv är att växa bort från jaget och in i Duet. När vi tänker på Gud tänker vi då mer på honom som Du eller som Han? Vi kan tycka att det är likgiltigt, men det är mycket viktigt att vi har en direkt relation till Gud. Gud är inte någon vi bara tänker på, utan det är någon vi talar till, någon vi står i relation till, någon som ser på oss med kärlek och som vi då försöker besvara genom det vi säger, tänker och gör. Gud är inte så mycket ett tankeobjekt. Det är en levande person som hela tiden ger oss vår existens, vår tillvaro, som hela tiden vill överösa oss med sin nåd och som vi då vill tjäna.

Det lilla ordet tjäna är så viktigt i en tid när människor inte längre vill tjäna. Inget politiskt parti kan vinna poäng på att säga, att vi mer skall bli ett tjänande folk och göra mer för att tjäna varandra. De flesta vill istället tjäna pengar, tjäna beröm. Man vänder mycket på saker och ting. Jesus vill lära oss att leva i Guds tjänst. Att vara Herrens tjänare och tjänarinnor är inte helt lätt att ta till sig i en kultur där man tänker annorlunda. Därför måste vi ha tålamod med oss själva. Det tar tid att av hela sitt hjärta säga: det är min stora glädje, Herre, att vara din tjänare och din tjänarinna. Steg för steg kan vi, om vi går i Jesu fotspår, finna vår djupa glädje och tacksamhet i detta. Vi ber till sist om den nåden.

Herre, Jesus Kristus, du kom till denna värld inte för att bli betjänad utan för att tjäna vår frälsning. Du gav ditt liv på korset för att tjäna vår frälsning. Du uppsteg till himlen för att tjäna vår eviga bestämmelse. Du står vid vår sida för att hjälpa oss att också bli dina tjänare och tjänarinnor. Hjälp oss nu att tillsammans med din Moder, Jungfru Maria, leva i tjänande, självutgivande kärlek, så att världen genom oss får veta, att du av all evighet kallar oss till det eviga livet. I Faderns och Sonens och den Helige Andes namn. Amen.